

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2023 č.j. CPR-6083-3/ČJ-2023-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 17. 2. 2023 č.j. CPR-6083-3/ČJ-2023-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 18. 1. 2023 č.j. KRPA-26275-14/ČJ-2023-000022-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 roky, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné pro jeho nepřiměřenost, resp. konflikt s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, který spatřoval v chybném posouzení závažnosti vytýkaného jednání, kdy správní orgán dospěl k závěru o nezbytnosti uložení správního vyhoštění, byť se žalobce dopustil protiprávního jednání v rozsahu nízkých jednotek měsíců. Dle žalobce je závažnost posuzovaného jednání určena nejen množstvím naplněných skutkových podstat ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, nýbrž i délkou protiprávního stavu, který v případě žalobce nebyl nikterak dramaticky dlouhý. Poukazoval na to, že řešená protiprávnost je vůbec prvním pochybením spáchaným žalobcem na území ČR, ke kterému se při svém výsledku doznal, s policejním orgánem spolupracoval, předmětné protiprávnosti se dopustil z důvodu lidské chyby a vinou tíživých okolností, nikoli z důvodu neúcty k právnímu řádu České republiky, žalobce nevěděl, jak řešit nastalou situaci, k neoprávněnému pobytu žalobce dohnala zoufalá osobní situace, kdy na území České republiky strádal, neměl z pobývání v ČR jakýkoli prospěch. Uváděl, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje 5 až 10 dolarů, jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Zadržení policejním orgánem a po určitou dobu omezení na osobní svobodě bylo již pro žalobce dostatečným trestem, aby se napříště vyhnul jakýmkoli protiprávnostem. Měl za to, že útrapy žalobce oslabují společenskou nebezpečnost jeho jednání, je možné na jeho osobu působit mírnějším a výchovnějším způsobem, než uložení správního vyhoštění na 2 roky, a to uložení správního vyhoštění nepřekračujícího délku 1 roku.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž v rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování

protiprávního jednání žalobce. K uplatněným žalobním námitkám uvedl, že žalobce ve svém odvolání nenamítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, přičemž z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že se správní orgán I. stupně s touto otázkou vypořádal na str. 4 – 6 a nebyl tak důvod, aby se jí žalovaný více zabýval. K námitce ohledně délky správního vyhoštění žalovaný odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde se k tomu podrobně vyjádřil, a připomněl, že žalobce se svým jednáním dopustil naplnění dvou skutkových podstat, které spočívaly nejen v neoprávněném pobytu na území České republiky, ale také zde byl zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání a oprávnění k pobytu. Důvody, pro které se žalobce měl dopustit protiprávního jednání, označil za irelevantní v řízení o správním vyhoštění a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80.

5. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, ze své strany neshledal porušení zákonných ustanovení, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 1. 2023 prováděla hlídka Policie ČR na konkrétní adrese v Praze pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že žalobce disponuje uzbeckým cestovním dokladem s platným polským vízem typu D MULT na 365 dní s platností od 18. 5. 2022 do 17. 5. 2023, poslední vstupní razítko v cestovním dokladu bylo z Rigy v Lotyšsku ze dne 20. 5. 2022; v průběhu pobytové kontroly byl žalobce oblečen do pracovního oděvu, který nesl stopy intenzivní pracovní činnosti při práci na fasádě, na místě byla provedena fotodokumentace tohoto stavu, žalobce nepředložil žádné doklady opravňující ho vykonávat zaměstnání či jinou dani podléhající výdělečnou činnost. Lustrací v CIS bylo zjištěno, že žalobce byl od 23. 5. 2022 evidován v ubytovacím zařízení v Praze.
7. Žalobce při svém výslechu dne 18. 1. 2023 uvedl, že je ženatý, má dvě děti, rodina žije v Uzbekistánu, dne 20. 5. 2022 přiletěl do Lotyšska, pak jel do Polska, kde byl 2 týdny, pak jel autobusem do České republiky asi na začátku června 2022, od té doby je zde nepřetržitě, nevěděl, že zde může pobývat jen 3 měsíce, v České republice je poprvé, polské vízum si obstaral přes zprostředkovatele za 1000 dolarů, jde o pracovní vízum, pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti na území České republiky nemá, nežádal si o něj, práci si našel přes sociální skupinu v aplikaci Telegram, kde je uzbecká skupina a tam byla nabídka práce pro uvedenou stavbu, na stavbě pracoval od prosince 2022, žádnou pracovní smlouvu nepodepsal, pracoval od 7:00 do 17:30, kromě neděle všechny dny, měl tam pracovat do konce ledna 2023, pracoval jako obkladač, za práci žalobce měl 160 Kč na hodinu, ráno vždy dostal pracovní pomůcky a večer je vracel. Žalobce věděl, že bez pracovního povolení nemůže na území České republiky pracovat, nemá sjednané zdravotní pojištění, v České republice nemá žádné příbuzné ani vazby, na území České republiky ani v domovském státě nevlastní žádný majetek, do domovského státu vycestuje dobrovolně, není mu známa žádná překážka, jež by znemožňovala vycestování z území České republiky, v domovské zemi mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest nebo jiné vážné nebezpečí, na další pobyt a možné vycestování finanční prostředky má, v domovském státě se má kam vrátit.

8. Závazné stanovisko ze dne 18. 1. 2023, ev. č. ZS55504, k možnosti vycestování žalobce do Uzbekistánu uvádí, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné; správní orgán hodnotil, zda v případě žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, přitom vycházel z výpovědi žalobce a informací ohledně bezpečnostní a politické situace a stavu dodržování lidských práv v Republice Uzbekistán, konkrétně z Informace OAMP MV ČR – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 3. 2022, jež je součástí správního spisu.
9. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 18. 1. 2023 správní orgán I. stupně shledal, že žalobce na území ČR pobýval nejméně od 15. 9. 2022 do 18. 1. 2023, přičemž na území České republiky přicestoval na začátku června 2022, na území České republiky mohl v souladu s ust. § 18 písm. d) bod 5 zákona o pobytu cizinců pobývat nepřetržitě po dobu 3 měsíců, z procesní opatrnosti stanovil pobyt bez platného oprávnění po skončení oprávněnosti pobytu na území bez víza, tj. od 15. 9. 2022. Zároveň správní orgán I. stupně shledal, že žalobce pracoval bez oprávnění k pobytu, kdy vykonával práci obkladače na rekonstrukci činžovního domu, a to od prosince 2022 do 18. 1. 2023, každý den od 7:00 do 16:30 hodin, kromě neděle, za práci měl slíbeno 160 Kč, již dostal zaplacen, na rekonstrukci měl žalobce pracovat do konce ledna. S odkazem na ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce nenaplnuje ust. § 98 zákona č. 432/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, tj. není cizincem, u kterého se povolení k zaměstnání nebo zaměstnanecká karta k zaměstnání nevyžaduje. Správní orgán I. stupně shledal, že rozhodnutí v případě žalobce není vzhledem k jeho protiprávnímu jednání nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přitom vycházel z informací poskytnutých žalobcem při jeho výsledku. Posuzoval přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy vyšel zejména z toho, že žalobce na území ČR nemá žádné vazby, v zemi původu mu nic nehrozí, na území ČR nemůže legálně vykonávat výdělečnou činnost, převažují okolnosti v neprospěch žalobce, zavinění pak není třeba prokazovat. Dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, kdy žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně od 15. 9. 2022 do 18. 1. 2023, a byl zaměstnán bez oprávnění k pobytu nejméně od prosince 2022 do 18. 1. 2023, kdy byl zajištěn policií. Žalobce podal dne 31. 1. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
10. V napadeném rozhodnutí ze dne 17. 2. 2023 žalovaný neshledal pochybení ve stanovení neoprávněného pobytu žalobce v České republice v období od 15. 9. 2022 do 18. 1. 2023, a dále v naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, když jeho činnost naplnila znaky závislé práce a žalobce nebyl držitelem oprávnění k pobytu, ani povolení k zaměstnání. Nad rámec odvolacích námitek se zabýval i délkou uloženého správního vyhoštění, kdy poukázal na to, že bylo stanoveno s ohledem na délku a závažnost protiprávního jednání žalobce (neoprávněný pobyt 15. 9. 2022 až 18. 1. 2023, zaměstnání bez oprávnění k pobytu i bez povolení k zaměstnání od prosince 2022 do 18. 1. 2023), a to v dolní polovině zákonného rozmezí, v případě žalobce lze tuto dobu stanovit až na 5 let, žalobce svoje protiprávní jednání nijak neřešil, byl odhalen až činností policie, pokud by nebyl kontrolován, jeho protiprávní činnost by se prodlužovala, na druhou stranu nelze

odhlédnout od skutečnosti, že jde o první porušení právních předpisů a se správním orgánem I. stupně žalobce spolupracoval. Žalovaný tak shledal, že délka doby zákazu pobytu byla stanovena zcela adekvátně k okolnostem daného případu, v přiměřené výši a nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe v obdobných případech. Neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
15. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 15. 9. 2022 do 18. 1. 2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že v době od prosince 2022 do 18. 1. 2023 byl na území zaměstnán, aniž by disponoval povolením k zaměstnání a oprávněním k pobytu. Žalobce však nesouhlasí s délkou uloženého správního vyhoštění, je přesvědčen, že s ohledem na individuální okolnosti dané věci se nejedná o přiměřené opatření.
17. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní

vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

18. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice (které nenavázal) i v Republice Uzbekistán (kde má svou rodinu), posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území a délky výkonu zaměstnání bez oprávnění k pobytu a bez povolení k zaměstnání, a dále též od skutečnosti, že kdyby žalobce nebyl kontrolován policií, situaci by nijak neřešil a nadále by zde pobýval a pracoval nelegálně.
19. Žalobcem namítané okolnosti, tedy že se jednalo o první porušení zákona, a že žalobce v průběhu správního řízení spolupracoval se správním orgánem I. stupně, správní orgány ve prospěch žalobce hodnotily, v tomto směru nebylo nic opomenuto. Správním orgánům rovněž nelze vytknout, že závažnost protiprávního jednání žalobce odvozovaly primárně od jeho délky, přičemž neoprávněný pobyt žalobce o délce 4 měsíců nelze považovat za nijak bagatelní, ale naopak za dlouhodobé protiprávní jednání, správní vyhoštění lze přitom uložit i v případě neoprávněného pobytu o trvání pouhých několika hodin či dnů. V daném případě navíc jednáním žalobce došlo k naplnění dvou skutkových podstat dle § 119 zákona o pobytu cizinců. K tomu je dále třeba konstatovat, že nelegální pobyt žalobce byl odhalen až policií v průběhu pobytové kontroly, žalobce přitom nečinil jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu či výkonu pracovní činnosti v České republice, což bylo adekvátně zohledněno v jeho neprospěch. Žalobce též poukazuje na útrapy a strádání, kterému měl čelit v České republice, ze správního spisu však nic podobného nevyplývá, není zřejmé, co má žalobce konkrétně na mysli, když žalobce na území ČR získával finanční prostředky na živobytí výdělečnou činností, měl finance na další pobyt a možné vycestování, uváděl, že je zdravý, žádné negativní okolnosti nepopisoval.
20. K námitce ohledně ekonomicky nízké životní úrovně v domovské zemi soud uvádí, že ani takové pohnutky nijak nesnižují závažnost daného protiprávního jednání, pokud žalobce přicestoval za prací, měl tak učinit v souladu s právními předpisy. Ekonomické potíže na straně cizince nejsou důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit, v této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019 č. j. 2 Azs 79/2016-39. Byť ekonomické poměry jsou jedním z kritérií, které jsou zvažovány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, v dané věci zcela obecné tvrzení žalobce o nízké životní úrovni obyvatel Uzbekistánu a nepříznivé

ekonomické situaci rodiny žalobce nezpůsobuje nepřiměřenost správního vyhoštění. Žalobce navíc ve správním řízení takové okolnosti ani neuváděl, uplatnil je až v žalobě, žalovaný se tak s takovými tvrzeními nemohl vypořádat. Žalovaný pak ekonomické poměry žalobce v rozsahu jím uvedených informací řádně zohlednil, soud v tomto směru z hlediska posouzení přiměřenosti žádné pochybení neshledal.

21. Správní orgány se též dostatečně zabývaly možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti, zejména to, že žalobce v České republice v podstatě žádné vazby nenavázal, veškeré zázemí a příbuzné má v domovském státě, o kterém uvedl, že mu tam nic nehrozí, nemá překážku vycestování a vycestuje dobrovolně. Soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná.
22. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka zavinění či pohnutky žalobce tak není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní.
23. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na usnesení ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 265/2021 - 23, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizinky v délce dvou let za neoprávněný pobyt na území České republiky v délce necelých 6 měsíců (když v projednávané věci žalobce svým jednáním naplnil nejen skutkovou podstatu neoprávněného pobytu, ale též další skutkovou podstatu dle § 119 zákona o pobytu cizinců), nebo též na rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 231/2020 - 34, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění v rozsahu dvou let za neoprávněný pobyt a výkon práce bez povolení k zaměstnání v délce bezmála tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022-16, kde nebylo shledáno nepřiměřeným správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 70 dní. V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka o nepřiměřenosti uloženého opatření není důvodná.
24. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. března 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně